

L'autor descriu la realitat de tantíssims autors teatrals joves que no troben l'empar necessari de les institucions públiques per a poder formar-se i veure representades als escenaris les seues obres. Molta gent jove espera una oportunitat

L'eterna joventut dels autors teatrals valencians

Carles Alberola

■ (Conversa al Festival de teatre de Ribadavia, Ourense, entre un espectador local i un autor teatral valencià després de la representació d'una obra d'aquest.)

ESPECTADOR.- Felicitats.

AUTOR.- Gràcies.

ESPECTADOR.- M'han dit que tu, a més d'actuar, ets l'autor i volia felicitar-te pel text.

AUTOR.- Moltes gràcies.

ESPECTADOR.- No havia vist cap obra teua, ni de cap altre autor valencià, i aquesta l'he trobada molt interessant, fresca i divertida.

AUTOR.- Me n'alegre.

ESPECTADOR.- Tens algun altre text escrit?

AUTOR.- Sí, uns quinze o setze.

ESPECTADOR.- No pot ser...

AUTOR.- Ja fa vora vint anys que fem teatre.

ESPECTADOR.- I és la primera vegada que véns a Galícia?

AUTOR.- Sí, i espere que no siga l'última, perquè cada vegada resulta més difícil per a una companyia petita o mitjana actuar fora de la seua comunitat.

ESPECTADOR.- Tens raó, coneixem molt poc del teatre valencià, de l'andalús...

AUTOR.- I nosaltres del gallec.

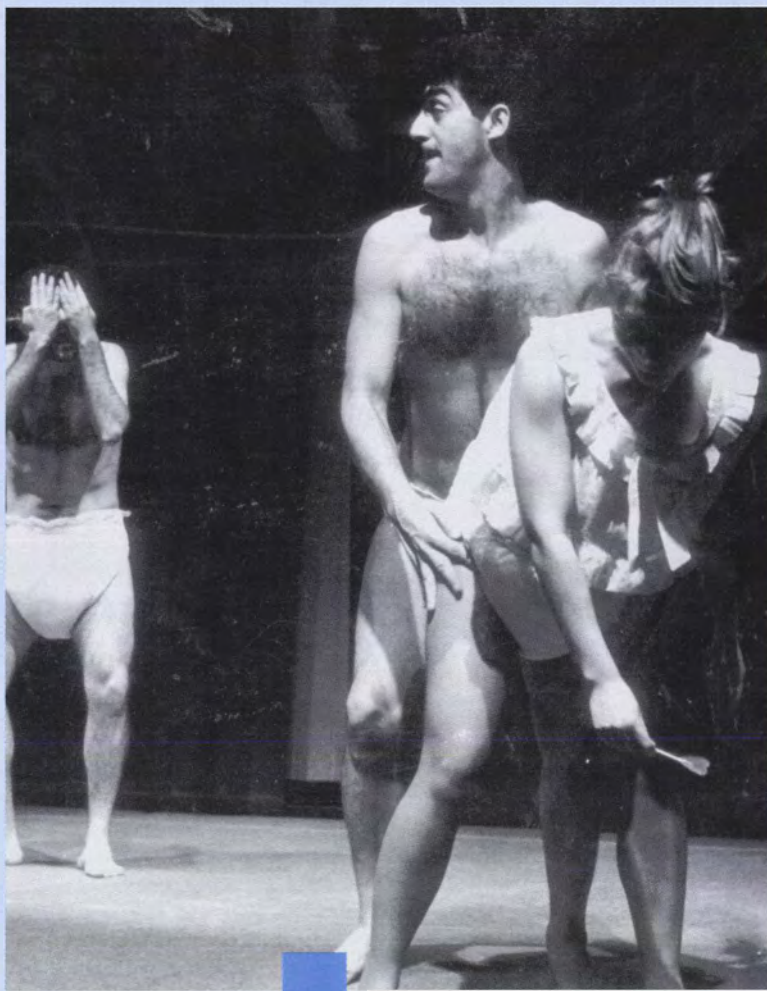
ESPECTADOR.- Quina llàstima.

AUTOR.- Sí.

ESPECTADOR.- Bé, almenys sempre se't considerarà un autor jove.

AUTOR.- Algun avantatge havia de tindre.

Aquesta conversa, que ha mantingut més d'un «jove» autor valencià, il·lustra a la perfecció

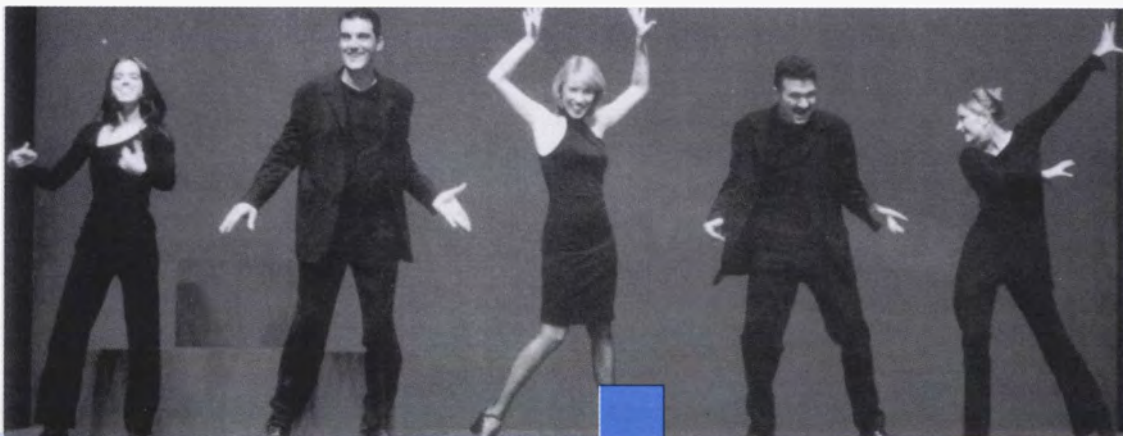

O tu o res, de Núria Robert

quin és l'elixir de l'eterna joventut en l'autoria teatral valenciana. En són molts els professionals que, més prop dels quaranta que dels trenta, després de deu, quinze o vint anys de faena i amb un bon grapat d'obres escrites, encara continuen sent joves. Quina alegria!

Al llarg de les dues dècades en les quals m'he dedicat a aquesta meravellosa professió d'escriure i contar històries des d'un escenari, he vist com els nostres ger-

mans grans, autors valencians amb un currículum extens, reconegut i premiat, com ara Rodolf Sirera, Manolo Molins, Josep Lluís Sirera, Ximo Vidal, Eduard Zamanillo, etc., han tingut una enorme dificultat per a mantindre una continuïtat en la seua escriptura i, sobretot, per a veure representats en un escenari els textos que han elaborat. Ells, a Ribadavia i a molts altres llocs d'Espanya –fins i tot, de la Comunitat Valenciana– encara

continuen sent jòvens. I això em fa pensar que tota la resta d'autors, la generació que ara té trenta o quaranta anys, i també la d'aquells que en tenen poc més de vint, en realitat, no és que siguem jòvens, és que som bebés de bolquers i alguns encara no hem nascut. No tinc res contra el fet de ser jove, i molt menys si ho pots ser eternament, però crec que estaria bé que algú de nosaltres es fera gran, que poguera estrenar amb una certa continuïtat a Madrid i a Barcelona sense que per això deixara de circular per tota la resta de l'Estat, que aconseguira interessar un ampli sector de públic, que els seus textos s'editaren i tingueren una bona distribució, que es traduïren i es representaren a l'estranger, i que poguera obrir els ulls del públic i de les institucions sobre l'obra dels seus coetanis, també jòvens, però amb l'ànima un tant grenada.

Crec que els primers que ens hem de fer responsables d'aquesta situació som els mateixos autors, com de fet crec que ja succeeix, i que no ens hem de deixar véncer per una realitat tan inhòspita. Personalment, crec que tots nosaltres, sense renunciar gens ni mica a la nostra manera d'entendre el teatre i l'escriptura, ens hem d'apropar més al públic, no a allò que desitja el públic, sinó al que necessita veure i escoltar per a aconseguir viure la seua fugaç existència d'una manera més intensa, sentint-se representat en l'escenari (allò del «secret compartit entre l'espectador i l'actor»), sentint-se, en definitiva, part de la mateixa narració. Com aconseguir-ho? Ja m'agradaria saber-ho, però supose que, entre altres coses, escric per això, per a descobrir-ho.

I si aquesta és la nostra responsabilitat, entenc que les institucions públiques, i ací parle de les valencianes, haurien de sentir-se corresponsables d'aquesta situació i ajudar a potenciar i projectar allò que ja existeix i invertir en la formació de futurs

Un dels espectacles valencians que ha tingut més èxit, *Besos*, de C. Alberola i R. García

autors, dones i hòmens, que per mitjà de les seues obres ens puguen ajudar a entendre millor la vida. A més dels autors que he esmentat amb anterioritat, crec que en són molts i d'una diversitat estilística envejable els que necessitem una mica d'ajuda per a fer-nos grans. O, és que també desitgem l'eterna joventut de Paco Zarzoso, Juan Luis Mira, Roberto García, Chema Cardena, Pasqual Alapont, Manel Cubedo, Juli Disla, Pep Cortés, Alejandro A. Jornet, Juanjo Prats, Rafael Ponce, Arturo Sánchez, Paco Sanguino, Esther Alabor, Vicent Vila, Xavi Puchades, Isabel Carmona, Enric Benavent, Hadi Kurich, Rafa González, Eduardo Quiles, Jorge Picó, Ximo Llorens, Patricia Pardo, Jaume Policarpo, Empar Vayà, Jerónimo Cornelles, Miquel Peydró... i uns altres autors que ara no

recorde i als quals demane disculpes?

Ser jove eternament pot ser meravellós, però morir jove és molt trist, no? ■

No tinc res contra el fet de ser jove, i molt menys si ho pots ser eternament, però crec que estaria bé que algú de nosaltres es fera gran

***Ra-ta-ta-tà*, de Ximo Llorens i Miquel Peidró**

1. Identifica el text a partir dels següents paràmetres:

Tipologia textual

Àmbit d’ús (expliciat el nom de la publicació)

Gènere

2. El text comença amb una tipologia textual diferent de la resta. Quina és i quina informació transmet l'autor amb aquest recurs?

3. El format i la disposició del text facilita o perjudica la lectura? Per què t’ho sembla?

4. Les imatges il·lustren tres obres d’autors valencians. Quines són i qui és l’autor de cadascuna? Creus que les imatges aporten informació o pel contrari prescindiries d’elles? Raona la resposta.

5. Quina és la tesi que defensa Alberola a l’article?

6. Quin és el significat de ser “jove” al text? Per contra, que significaria “fer-se gran”?

7. En canvi, Alberola diu que els autors amb un currículum extens també tenen dificultats. Quines són?

8. La pregunta final és literal o creus que vol expressar una altra cosa? Què significa l’expressió “morir jove” al text?

9. La manca de repercussió artístic que pateix el teatre valencià moltes voltes va aparellada amb la precarietat laboral de la gent dedicada a aquest treball. Posa’t en la seua pell i escriu un breu monòleg contant com afecta el fet de tenir inestabilitat econòmica tant en la teua vida privada com en la creativitat.

10. Vas al teatre? Vas a veure obres en valencià? Per què? Escriu un text expositiu-argumentatiu en el qual reflexiones al voltant de la resposta a aquestes preguntes. Relaciona’l amb el text del comentari.

Propostes d’altres activitats per realitzar a l’aula (debats, treball cooperatiu, etc)

- Segons Alberola, tots els autors teatrals valencians, tant joves com consagrats, tenen les seues propies dificultats. Dividiu la classe en 2 grups. Uns seran els “joves autors” que defensaran per què se’ls ha de promocionar i ajudar institucionalment. L’altre, els “autors consagrats” que hauran d’argumentar per què ells tenen dret a ser tinguts en compte primer.

- En grups de 4, agafeu un full on cadascú ha d’escriure una obra de teatre d’autors valencians que conega. Aneu passant el full fins que no en sapigueu més (estructura del full giratori). Observeu quantes obres teniu i, ara, feu un pluja d’idees de com es podria promocionar el teatre valencià des de les institucions. Després, compartiu les propostes amb la resta de la classe i, per consens, redacteu 5 propostes que es puguen dur a terme.